

UBND HUYỆN NGHĨA HÀNH
TRƯỜNG TRUNG HỌC CƠ SỞ HÀNH NHÂN

--- ๑๑๑๑ ---

BÀI DỰ THI
“NHỮNG KỈ NIỆM SÂU SẮC VỀ THẦY CÔ VÀ
MÁI TRƯỜNG” NĂM 2024

Đơn vị : Trường THCS Hành Nhân-Xã Hành

Nhân, huyện Nghĩa Hành, Quảng Ngãi.

Họ và tên: Nguyễn Thị Ngọc Trâm

Lớp : 6B

NĂM HỌC: 2024-2025

Trường : Trung học cơ sở Hành Nhân

Lớp : 6B

Tên : Nguyễn Thị Ngọc Trâm

BÀI DỰ THI VIẾT VỀ THẦY CÔ TRONG MẮT EM

Bồi lăm

" Một đời người - một dòng sông . Mấy ai lăm Kể dưng trông bến bờ , muốn qua sông phải luy đờ . Đường đời muôn bước cậy nhờ người đờ " . Nếu như mỗi năm học qua đi là một chuyến đờ , học trò là những người Khách qua sông , thì thầy cô chính là người lái đờ , thẳm lạng chèo lái con đờ ấy đến và bến bờ tri thức . Những chuyến đờ lạng lẽ qua sông có mấy ai trở lại . Nhưng thầy cô vẫn Kiên trì , miệt mài chờ đợi những lượt Khách tiếp theo .

" Nhất tự vi sư , bán tự vi sư " - Một chữ cũng là thầy , nửa chữ cũng là thầy . Trên hành trình phát triển bản thân , hoàn thiện nhân cách , chúng ta Không thể nào thiếu vắng hình bóng của những người thầy , người cô . Thầy cô Không chỉ là người định hướng Kiến thức mà còn dạy chúng ta cách ứng xử với cuộc sống .

Và người cô mà em nể phục , Kính trọng , thương quý là cô Thuý .

Ngày đó dưới cái nóng bốn mươi độ , dưới hàng nghìn con mắt của bạn bè đồng trang lứa , em cảm thấy vô cùng xúc động và cũng rất tự hào khi được đọc những lời tri ân đó . Em đã đọc được ở đâu đó những lời văn viết thế này :

" Chame cho ta hình hài , thầy cô cho ta tri thức , bạn bè cho ta

những kỉ niệm, có lẽ em sẽ không thể nào nói được những lời này quá dài nhưng tình cảm của em đối với công lao của cô chỉ có thể diễn tả được bằng hai từ biết ơn và Kính trọng.

Người cô Kính yêu ấy đang ngày ngày miệt mài bên những trang giáo án vì những thế hệ học sinh. Ánh mắt của cô thu hút bởi sự trong sáng, trong ánh mắt ấy, em cảm nhận được sự yêu thương mà cô dành cho các học trò của mình. Mái tóc ngắn ngang vai được nhuộm màu hạt dẻ làm nổi bật thêm làn da trắng hồng của cô.

Ngày trước, môn Văn đối với em như một cái gì đó vô cùng Khô Khan, chán ngán, em học tẹt với bộ môn này, chẳng lấy nổi một chút thích thú để học. Thế đấy, dường như nó là một thứ gì đó rất xa xỉ. Hoài Thanh từng nói: "Văn chương gây cho ta những tình cảm mà ta không có, luyện cho ta những tình cảm ta sẵn có", nhưng em có thấy thế đâu, em có cảm nhận được gì đâu! Văn chương không cho em những tình cảm mà em không có, mà ngược lại, đó chỉ là một sự Khô Khan, không cảm xúc; luyện cho em những tình cảm mà em sẵn có? Hay là sự buồn chán và nhạt nhẽo hơn thế nữa? Tất cả dường như là vô vọng, em trở nên bất lực, không một chút tiến triển về bộ môn này. Nhưng lạ thay, khi được cô bôn tay cô diu dắt, em như trở thành một người khác, một sự thay đổi lớn đến kinh ngạc trong em. Tất cả là nhờ công ơn của cô, nhờ cô mà em vứt bỏ những suy nghĩ tiêu cực về môn Văn từ bao giờ không biết, nhờ cô mà em có nhiều cảm xúc hơn khi làm văn, cứ thế... cứ thế môn học này bỗng dưng trở thành môn học yêu thích của em,

Khi cách viết văn của em thay đổi như

"lột xác" thì đó là lúc em yêu bộ môn này.

Tiếng của cô ấm áp lắm!, truyền vào trong vở với bao

khát vọng, với bao tình yêu thương học trò và sự nhiệt huyết, đó như một cơn gió ấm mồm sống cho tương lai vì cả một thế hệ

khôn lớn thành người.

Em cảm thấy mình thật may mắn khi trong chuyến đi của cuộc đời mình, em gặp được người cô ở ngôi nhà chung này. Ở đây,

cô đã dẫn dắt và là người luôn đồng hành cùng chúng em trên con đường chiếm lĩnh những đỉnh cao tri thức. Thành tích mà chúng em

tạo dựng được, ấy chính là công lao của người cô mà em thấm nếm

phục. Nhưng nào chỉ có vậy. Cô Thúy còn tuyệt vời hơn thế nữa khi

không chỉ làm tròn vai của một giáo viên trên bục giảng mà còn trở thành người mẹ thứ hai của chúng em, luôn dìu dắt chúng em

trên con đường học trò của mỗi học sinh cấp hai như em. Từ

đó, em biết trân trọng những giá trị đích thực của cuộc sống,

cũng như không ngừng nỗ lực để hoàn thiện bản thân, trở thành phiên bản tốt hơn của chính mình ở ngày hôm qua.

"Muốn sang thì bắc cầu Kiều

Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy".

Trải qua bao thời gian, bài ca dao vẫn vẹn nguyên giá trị nhân văn. Nó nhắc nhở mỗi người chúng ta phải luôn ghi nhớ,

biết ơn công ơn dạy dỗ, chỉ bảo của thầy cô giáo. Từ

đây, mỗi người cần tiếp tục tiếp nối truyền thống tốt đẹp ấy.

Chúng ta - những người đang ngồi trên ghế nhà trường vẫn còn được uốn nắn dạy bảo dưới bàn tay của các thầy cô, hãy thể hiện mình là người hiếu học, chăm ngoan về đạo đức. Nhớ về cội nguồn biết ơn người đã dìu dắt, nâng đỡ mình cũng chính là thước đo của nhân cách con người.